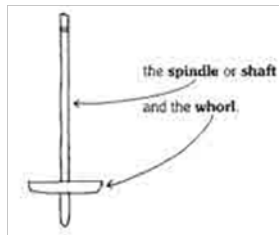
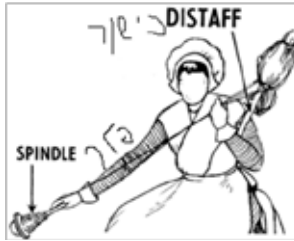

ועושה בצמר... כופה לעשות בצמר]

וכל אשה חכמת לב בידיה טוו

"טווייה" היא מסוג "מלאכות-מחשבות" הכי-

עקרון כלי הטווייה היא: עץ ארוך (פלך) ובסופו איזה כובד (כגון אבן), לוקח הצמר שמונח על ה"כישור" [ידיה שלחה בכישור, וכפיה תמכו פלך-עיינ ציור] ופושטה מידה השמאלית עד מקום ידה הימנית-עיינ ציור- מסובבת העץ [כמו שמסובבים דריידל] ומחמת תנועת ההסתובבות, נוצר חוט שזור, ושוב מסובבת החוט על העץ, ושוב לוקחת עוד קצת מן הצמר המונח... וחוזרת חלילה, עד שגומרת... [חמש סלעים] בכלים פרק ט מבואר: כוש (עץ הארוך) שבלע את הצינורה (זה כמין הוק של ברזל שיש בראש הכוש, ומעבירים ראש הצמר שרוצים לטוות, בתוך אותן ההוק, ואחר כך מסובבים...) והיו טהורין--נכנסו לאוהל המת, נטמאו. (כי כלי מתכת בלועה, מיטמאה באוהל המת [העץ, לא נטמא משום דהוי פשוטי כלי עץ]

עתיקות בהיסטוריה, אשר מילא אלוקים ליבינו(our brains) בחכמה ובתבונה לעשותו. אי אפשר ללבוש שום בגד בלי טווייה. התחלה כל הדברים היא "גזיזת הצאן" [יהודה עלה תמנתה, לגזוז צאנו עם חירה רעהו העדולמי]

אחר הגזיזה יש לנו "צמר" מלא צואה וטינופת, וחייבים לכבסו ולהלבינו, אחר כך בא מלאכת הצביעה: נותנין הצמר המכובס לתוך יורה גדולה של מים אדומים או תכלת או ארגמן [הצבעים משיגים לרוב, ע"י מיני צמחים שונים, או חלקים מבעלי-חיים שונים, שמפיקים צבע פלוני ופלוני] ולב"ש אין נותנין צמר ליורה, אלא כדיי שיקלוט הצבע מבעוד יום.

אחר שקלט הצבע, מנפצים אותו במסרק של עץ/ברזל, ובה מכינים אותו לטווייה-א"א לטוות צמר שאינו סרוק היטב! בכלים יגח- ושל צמר שנטלו שניו אחת מבינתים, טהור. נשתיר בו שלש במקום אחד, טמא.

עכשיו מתחיל הטווייה! יש לנו צמר שוע (כלאים צריך שיהא שוע טווי ונוז) והוא כעין קאטון באלס שלנו, גדולים פי כמה. האשה אחראי לטוות צמר [כתובות ה:ה:

חידת השבוע:

בשנה הזאת שהיא מעוברת, ויקהל ופקודי נפרדים, האים אפשר שיהיה שנת פשוטה כן? האים אפשר שנת מעוברת, שלא יהיה כן?

פתרון שבוע שעבר: בשם- בשם, ענות-ענות, ואדעך ואדעך.

ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ד"א..(במשפטים ותשא)

הזוכים בפתרון: ר' אליעזר בריעגר ר' מאור בתורה ודעת. הבחור יוסף זילבער, מאור התלמוד. ר' משה דוד גליק, ביתר